

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

Πρᾶξη Β'.

Σκηνή Α'.

Ὁ Ἔρωσ με τις τρεῖς Χάρες.

Ὁ Ἔρωσ σμᾶ στ' ἴν Ἀμαρυλλίδα τὴν ὄρα ποὺ κοιμᾶται
στὸ χορτάρι.

ΕΡΩΣ

Τις καρδιές ποὺ σπῖτεύω
εἶμαι ἐγὼ ἔ μικρὸς ὁ Ἔρωσ,
Παντοῦ τρέχω κι' ἀπὸ μένα
δὲ γλυτώνει νιὸς ἢ γέρος.

ΜΙΑ ΧΑΡΗ

Μπαίνεις στὸ φτωχὸ καλύδι,
Κι' ἀπὸ κει σὺν πεταλοῦδα,
ἀναδεύεις τὰ φτερά σου
στὰ χρυσᾶ καὶ στὰ βελουδα!

ΕΡΩΣ

Σὺν ἀστραφτερός Ἀπόλλων
ποὺ ἀπ' τις κορυφᾶς ὀπίσω
ξεπροβέλνει, κατεβαίνω
στὶς καρδιές φῶς νὰ σκορπίσω.

ΑΛΛΗ ΧΑΡΗ

Εἶσαι γέννημα καὶ θρέμμα
τῆς Θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης,
Ποὺ ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς σὲ στέλνει
γιὰ νὰ κάνης τὴ βουλή της.

ΕΡΩΣ

Θὰ σᾶς πῶ ὁμῶς τί ἔχω πάθη!
Μιά φορά σὲ μιὰ κυψέλη,
στὰ παλιά τὰ χρόνια τώρα,
πῆγα γιὰ νὰ κλέψω μέλι.

Μὰ μιὰ μέλισσα ὡς ἀπλώνω
μὲ κεντρώνει στὸ δαχτύλι,
Κι' ἀπὸ τῆς πληγῆς τὸν πόνο
φάνηκέν μου ἢ γῆς σφονδύλι.

Τρέχω στὴ Θεὰ τὴν Κύπρι,
Καὶ τὸ δάχτυλο φουσοῦσα,
Καὶ τὰ δάκρυά μου στάζαν,
Καὶ τὰ πόδια μου χτυποῦσα,

Καὶ παραπονέθηκά της
λέγοντας, καλὲ μιννοῦλα,
Τέτοιο πρᾶμμα πῶς νὰ πάθω
ἀπὸ τόση μελισσοῦλα;

Μὰ ἡ Θεὰ στρέφει μὲ χάρη
καὶ μοῦ λέει: μὴ θυμῶνεις,
τάχα σὺ μικρὸς κι' ἂν εἶσαι
τις καρδιές δὲν τις πληγώνεις;

(Προχωρεῖ στὴν Ἀμαρυλλίδα)
Μπρὸς! . . εἰς τὴν Ἀμαρυλλίδα
ποὺ κοιμᾶται σὸ χορτάρι
Φτάνει: μιὰ χρυσὴ σαῖτα
καὶ τὸ θεῖκό δοξάρι!
(Τὴ σαῖτεύει καὶ χάνεται)

Σκηνή Β'.

(Ἡ Ἀμαρυλλίς ποὺ ξυπνᾷ)

Ἄχ! πόνεσα, μὰ τί γλυκά!.. Βαθεῖα στὸν κάμπο πέρα
Ἐνα τραγοῦδι ἀκούγεται μὲς τὸ γαλάζιο αἰθέρα.
Τώρα ποὺ μέσα στὰ νερά τὸ κάτασπρο λουλουδί
ρίχνει τὸν ἄσπρο ἥσκιό του, κι' ἀπ' τῶν βουνῶν τις μύτες
τοῦ στέλνει ὁ Ἥλιος τις χρυσές τις πρωῖνές σαῖτες!

(Φεύγοντας μὲς τὴν ἀκίνη)

Φεύγω . . . τί ἂν μείνω νοιώθω πῶς τὸ ματεβλέφαρό μου
θενὰ ξεχάσῃ μὲς τὸ φῶς, βαθεῖα κει τὸν ἀχνό μου!

Σκηνή Γ'.

(Βάττος τραγουδῶντας)

Ἐχασα στὸ στοίχημα
Ὅλο τὸ μαντρί μου
Ἐχασα τ' ἀρνάκια μου
Καὶ τὰ κατσικάκια μου
Τᾶχασα καὶ πᾶν
Πᾶνε Πᾶνα πᾶν!

ὦχ! κατήμενος. ὦχ! κατήμενος. ὦχ κατήμενος
Προβατάκια ἴμ
Κατσικάκια ἴμ
Βάι

(Οἱ Σάτυροι ἀπὸ τοὺς βράχους)

Προβατάκια ἴμ
Κατσικάκια ἴμ
Βάι

κτλ. κτλ. κτλ.

Σκηνή Δ'.

(Αἴρα ποὺ ἀκοίει τις φωνές τ ὁ Βάττου)

Τί ἔχεις, βοσκέ, καὶ κλέγεσαι καὶ μοναχὸς νυχτιάζεις
Ἄλάργα ἀπὸ τις στάνες σου, τί βριαναστενάζεις;

ΒΑΤΤΟΣ

Τί νάχω τώρα πούτῳσα καὶ τὸ μαντρί μου χάνω
Ποὺ τῶδαλα στὸ στοίχημα στὸ πείσμα τὸ ἔρμὸ ἀπάνω
Αἴρα

Στὸ στοίχημα! καὶ μὲ τὰ ποιόν;

ΒΑΤΤΟΣ

Μὲ τὸ β:σκό τὸ Δάφνη

Ποὺ παρατραγουδήσαμε κ' ἐκέρδησε τὴ δάφνη.

Αἴρα

Ἔτσι! . . καὶ ποιὸς σᾶς ἔκρινε;

ΒΑΤΤΟΣ

Ἡ Νύφη ἢ Ἀμαρυλλίδα

Αἴρα

Γι' αὐτὸ ν' ἀνακατεύεται μὲ τοὺς βοσκὰς τὴν εἶδα!

Ἡ Νύφη τώρα τί ἔγεινε;

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539, 540 καὶ 541

ΒΑΤΤΟΣ

Τί θεός άλλο νά γείνη,
Πού ὁ Δάφνης ἔπου τραγουδά νάτην μαζί κ' ἐκείνη.

ΑΥΡΑ

Γι' αὐτό λοιπόν δὲ στέκεται πιὰ μέσα στὶς σπηλιές!

ΒΑΤΤΟΣ

Ἄκομα φῆς μιλούσανε κ' οἱ δύο τους στὶς ἐλιές.
Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου μέσα στὸ μεσημέρι!

ΑΥΡΑ

Ἔ! κ' ὕστερα;

ΒΑΤΤΟΣ

Ἔ! κ' ὕστερα . . . κρυφτήκανε στὴ φτέρη!

ΑΥΡΑ

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρνεται, πρέπει νά τὴ σηκώσω!

ΒΑΤΤΟΣ

Νά τὴ σηκώσης; Ποιά σαι ἐσύ, πῆς μου, νά μάθω ὡς τόσο!

ΑΥΡΑ

Εἶμαι ἡ νεράιδα ἢ Αὔρα ἐγὼ τὰ πέλαγα πού ἀγγίζω
Καὶ φεύγοντας τὸν ἦσκιο μου στὸ κῦμα καταφευγίζω.
Μὰ μὴ φοβᾶσαι . . .

ΒΑΤΤΟΣ (τρομασμένος)

Ἔξω ἀπὸ ἐδῶ νεράιδα καλλιμοῖρα!

ΑΥΡΑ

Μὴ μὲ φοβᾶσαι κ' ἄκουσε νά μάθης μου τὴ μοῖρα.
Εἶμαι ἀπὸ μέσῃ ἀπὸ γενιὰ πού δὲν ψηφάει τὰ χρόνια
Κι' ἂν πέρασε ἀπὸ πάνω μας σκλαδιὰ καὶ καταφρόνια
Ἔμεις πάντοτε ἐζήταμε μὲς τῶν καιρῶν τὰ μάκρη
Στὸ παραμῦθι τῆς γωνιάς στῶν πηγαδιῶν τὴν ἄκρη
Εὐγενικῆς, ἀθώρητης, ἀγνῆς Ἑλληνοπούλες
Μέσα στὰ δάση στὰ νερά, καὶ στὶς ψηλὲς ραχοῦλες!
Ὅμως γιὰ πῆς μου τί ἔγεινεν ἡ Νύφη πού ναι τώρα,
Πού τριγυρνᾷ, πού βρίσκεται, μὲς τῶν βοσκῶν τὴ χώρα;

ΒΑΤΤΟΣ (μὲ προσποίηση)

Νεράιδα μου καλλόγνωμη δὲν ξέρω στὰ σωστά μου

ΑΥΡΑ (πιάνοντας τον)

Ἔλα καὶ λέγε γλήγωρα πού βρίσκεται ἐδῶ χάμου;

Δὲ θὰ σ' ἀφήσω ἂ δὲ μοῦ πῆς . . .

ΒΑΤΤΟΣ (τρομασμένα)

Ἐκεῖ . . . θενάναι . . . πέρα . . .

ΑΥΡΑ

Λέγε . . .

ΒΑΤΤΟΣ

Στὰ μέρη πού μαζί γυρνοῦν ὅλη τὴ μέρα!

ΑΥΡΑ

Καὶ τί τὴν κάνει, στὸ μαντρί του ὁ Δάφνης τὴν κρατάγει;

ΒΑΤΤΟΣ

Μὴ καὶ μπορεῖ στὸ σπῆτι του Νεράιδα νά τὴν πάγη;

ΑΥΡΑ

Καλά . . . θὰ μάθῃ ποιά ἔμει ἐγὼ σὲ λίγο πού θενᾶρθω

ΒΑΤΤΟΣ (μόνος)

Νά, μὴν ιδέα, πού μπορῶ νά τὸν ξεφερτωθῶ,

Καὶ νά γλυτώσω τὸ μαντρί

Στὴν Αὔρα

Τὴν ἔχει ξεσηκώσει.

ΑΥΡΑ

Ἔννοια σου κι' ἀφοῦ τάβαλε μὲ μᾶς θὰ τὰ πληρώσῃ
Καὶ γλήγωρα πολὺ θαρρῶ.

ΒΑΤΤΟΣ

Κ' ἐγὼ τὴν ἴδια σκέψη
κάνω μὲ σένα, τί μπορεῖ νά τὴν ξαναπλανέψῃ!
Δὲ σὺπα δά . . . τὸ στοίχημα πῶχει κερδίσῃ ὡς τόσο
Νά! λίγο πρὶν, μὲ μὴνῃσε νά τοῦ τὸ παραδώσω.

ΑΥΡΑ

Δὲ θὰ προφτάξῃ οὗτ' ἓνα ἄρνι νά πάρῃ . . .

ΒΑΤΤΟΣ

Τὰ καημένα

Τ' ἄρνιά μου . . .

ΑΥΡΑ

Ἐσὺ πήγαινε στὴ ρεματιὰ ἐκεῖ πάνω
νά δῆς μονάχα πού γυρνοῦν κ' ἐγὼ σὲ λίγο φτάνω
μ' ἔλες τίς ξωθικῆς ἐκεῖ

ΒΑΤΤΟΣ

Πηγαινὼ μὰ κ' ἐμένα
μὴ μὲ ξεχάσεις . . .

ΑΥΡΑ

Πήγαινε καὶ κῦττα μὲς τὸν ἦλιο
Γιὰ νά μὴ χάσωμε καιρὸ στοῦ ἀνθρώπου τὸ βασίλειο
ὡς πού νά φθάσω νά τοῦ βρῆς.

ΒΑΤΤΟΣ (φεύγοντας)

Κι' αὐτὸν θὰ τὸν σηκώσης
μέτῃ στὴν πάχνη;

ΑΥΡΑ

Βρὲ τονε καὶ δὲ θὰ μεταναιώσης!

Σκηνὴ Β'.

ΑΥΡΑ

Δὲ θενὰ γείνη αὐτὸ ποτὲς, νά προδοθῇ ἡ γενιὰ μᾶς
Καὶ σὰν τὴν πάχνη νά σβυστοῦν στὸ φῶς τὰ μυστικιάμας!
Ὡς πού θὰ πάη ὁ Τσέλιγκας νά βρῇ τὸ κατατόπι,
Θὲ νά βρεθῶ ξοπίσω τους μὲ τὸ νεραϊδοκόπι.

Σκηνὴ Ζ'.

(Ἦνῳ ἢ Αὔρα προχωρεῖ νά φύγῃ, ἢ Ἀμαρυλλίς πού δὲν
τὴ βλέπει, μὴ ἂ μόνῃ της, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ λίμνη).

ΑΥΡΑ καὶ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ἡ πάχνη πέρα σβύνεται, κι' ὄσκιες ἀργοπεθαίνουν,
κι' ἀπ' τίς σπηλιές κι' ἀπ' τὰ βουνα σιγὰ σιγὰ ἀνεβαίνουν
Στὸν οὐρανὸ μέσα στὸ φῶς ἀπ' τίς φλογέρες ὕμνοι.

ΑΥΡΑ

Ξελαγιασμένη τί ζητᾷς μέσα σ' αὐτὴ τὴ λίμνη
Καὶ τριγυρνᾷς ὄλεμερὶς σ' αὐτοῦ τοῦ βοσκοτόπους
Καὶ τίς σπηλιές μας ἀφησες καὶ πᾶς μὲ τοῦ ἀνθρώπους;

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Στὴν κάθε λίμνη δὲν μπορῶ νά λούσω τὸ κορμί μου;

ΑΥΡΑ

Αὐτὸ τώρα μᾶς ἔλειπε νά παίξῃς καὶ μαζί μου!
Νεράιδα φύγε ἀπὸ τὸν κακὸ πῶχεις παρμένο δρόμο
Καὶ γύρνα πάλι στῶν σπηλιῶν καὶ στῶν ἀχνῶν τὸ νόμο!

(Ἀκλουθεῖ)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ